

Б. В. Мелех, кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького <https://orcid.org/0000-0002-3125-0163>

В. І. Ярошович, доктор філософії, доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького <https://orcid.org/0000-0003-1183-9111>

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ВЕТЕРАНІВ ТА ЇХ СІМЕЙ НА СОЦІАЛЬНУ І ПРОФЕСІЙНУ АДАПТАЦІЮ У ЦИВІЛЬНОМУ ЖИТТІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ В УКРАЇНІ

З'ясовано, що проблема формування дієвої системи державної підтримки ветеранів посідає центральне місце у порядку денному сучасного управління через необхідність надання надійних гарантій захисту прав осіб, які забезпечують суверенітет країни. Актуальність дослідження зумовлена об'єктивною потребою у модернізації інструментів соціальної та професійної адаптації, що мають відповідати масштабам сучасних міграційних та демографічних викликів. Державна політика у цій сфері повинна виходити за межі виключно соціальних виплат, трансформуючись у комплексну стратегію розвитку особистісного потенціалу ветеранів у межах цивільного суспільства.

Розкрито зміст організаційних та правових механізмів, які визначають алгоритми взаємодії органів державної влади з ветеранськими спільнотами. Досліджено роль публічного адміністрування у створенні сприятливих умов для реалізації права ветеранів на працю, професійне навчання та підприємницьку діяльність. Особлива увага приділяється трансформації державних інституцій від бюрократичних моделей до сервісно-орієнтованого підходу, що дозволяє забезпечити індивідуальний супровід кожного захисника у межах територіальної громади чи при зверненні до будь-якої публічної інституції.

Виокремлено ключові бар'єри, що стримують ефективність чинних програм адаптації, зокрема недостатню координацію між центральними та місцевими органами виконавчої влади. Обґрунтовано необхідність впровадження інноваційних цифрових інструментів для моніторингу якості надання публічних послуг та забезпечення прозорості розподілу соціальних пільг. Саме ветерани мають стати активними суб'єктами майбутнього оновлення країни, привносячи у цивільний сектор високі стандарти дисципліни, відповідальності та лідерства.

Доведено, що стратегія публічного адміністрування у цій сфері повинна базуватися на принципах гідності та інклюзивності, що відповідає міжнародним стандартам захисту прав людини. Автор аналізує перспективи залучення міжнародного досвіду та донорських ресурсів для розбудови сучасної інфраструктури реабілітаційних та коворкінгових центрів. Такий підхід дозволяє розглядати професійну адаптацію ветеранів як інвестицію у людський капітал, що стане рушійною силою для економічного поступу та зміцнення оборонного потенціалу держави у довгостроковій перспективі.

Сформульовано практичні рекомендації щодо вдосконалення нормативно правової бази та підвищення кваліфікації публічних службовців, які працюють із ветеранською категорією громадян. Запропоновано модель багаторівневого управління, яка поєднує державні гарантії із ініціативами громадського сектору та приватного бізнесу. Результати дослідження можуть бути використані при розробці національних та регіональних програм підтримки захисників України, що є невід'ємною частиною стратегічного плану загальнодержавного розвитку та соціальної згуртованості.

Ключові слова: державна політика, права ветеранів, соціальна адаптація, професійна інтеграція, людський капітал, реалізація, державні гарантії, інклюзивність, соціальний захист, правовий статус.

B. V. Melech, V. I. Yaroshovych. The government's policy of ensuring the rights of veterans and their families to social and professional adaptation to civil life at the current stage in Ukraine

It was found that the problem of forming an effective system of state support for veterans occupies a central place on the agenda of modern governance due to the need to provide reliable guarantees for the protection of the rights of persons who ensure the sovereignty of the country. The relevance of the study is due to the objective need to modernize the instruments of social and professional adaptation, which must meet the scale of modern migration and demographic challenges. State policy in this area should go beyond exclusively social payments, transforming into a comprehensive strategy for the development of the personal potential of veterans within civil society.

© Б. В. Мелех, В. І. Ярошович, 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

This approach allows us to consider each defender as a key participant in the processes of future renewal of the state, whose rights and professional competencies are the foundation of national stability. The content of organizational and legal mechanisms that determine the algorithms of interaction between state authorities and veteran communities is revealed. The role of public administration in creating favorable conditions for the implementation of the right of veterans to work, professional training and entrepreneurial activity is investigated. Particular attention is paid to the transformation of state institutions from bureaucratic models to a service-oriented approach, which allows for individual support for each defender within the territorial community or when contacting any public institution.

Key barriers that hinder the effectiveness of current adaptation programs are identified, in particular, insufficient coordination between central and local executive authorities. The need to implement innovative digital tools to monitor the quality of public services and ensure transparency in the distribution of social benefits is substantiated. The work emphasizes that veterans should become active subjects of the future renewal of the country, bringing high standards of discipline, responsibility and leadership to the civil sector.

It is proven that the strategy of state regulation in this area should be based on the principles of dignity and inclusiveness, which meets international standards for the protection of human rights. The author analyzes the prospects for attracting international experience and donor resources to build a modern infrastructure of rehabilitation and co-working centers. This approach allows us to consider the professional adaptation of veterans as an investment in human capital, which will become a driving force for economic progress and strengthening the defense potential of the state in the long term.

Practical recommendations are formulated for improving the regulatory framework and improving the skills of public servants working with veteran citizens. A model of multi-level governance is proposed, which combines state guarantees with initiatives of the public sector and private business. The results of the study can be used in the development of national and regional programs to support defenders of Ukraine, which is an integral part of the strategic plan for national development and social cohesion.

Key words: state policy, veterans' rights, social adaptation, professional integration, human capital, formation and implementation, state guarantees, inclusiveness, social protection, legal status.

Постановка проблеми. Сучасний стан системи публічного управління в Україні характеризується пошуком нових підходів до реалізації прав ветеранів на повноцінне повернення у цивільне середовище. Традиційні механізми державного регулювання, орієнтовані переважно на надання пільг та грошових виплат, виявляються недостатніми для розв'язання складних завдань професійної реалізації та соціальної стійкості захисників. Проблема полягає у відсутності цілісної координації між органами влади різних рівнів, що призводить до фрагментарності адаптаційних заходів та зниження рівня довіри ветеранської спільноти до інституцій публічної влади.

Ефективність майбутнього оновлення країни прямо залежить від здатності держави інтегрувати унікальний досвід та лідерські якості ветеранів у соціально економічне життя громад. Брак дієвих інструментів супроводу ветеранів на ринку праці та обмеженість доступу до сучасних освітніх програм створюють ризики соціальної ізоляції та неефективного використання людського потенціалу. Необхідність теоретичного обґрунтування та практичного впровадження інноваційних моделей публічного адміністрування у цій сфері стає критично важливою для забезпечення правової справедливості та національної безпеки держави.

Аналіз останніх публікацій. Усвідомлення стратегічної важливості залучення ветеранів до публічного сектору трансформувало питання їх соціальної та професійної адаптації на один із ключових векторів сучасного наукового дискурсу. Дослідники акцентують увагу на необхідності переходу від декларативних норм до реальних інструментів інтеграції захисників у цивільне життя [5]. Загальний масив публікацій свідчить про формування нового підходу, де ветеран розглядається як активний суб'єкт відбудови країни та носій цінного людського капіталу. Усі однак у тому, що успіх державної політики залежить від здатності інституцій публічної влади створити безбар'єрне середовище для самореалізації кожного громадянина із бойовим досвідом.

Вагомий внесок у дослідження механізмів державної підтримки ветеранів зробили І. Грищенко та Л. Горбата, які у своїх працях проаналізували гнучкість публічної політики в умовах воєнного стану. Вони обґрунтували важливість оперативного надання соціальних послуг на рівні територіальних громад. Питання адаптації ветеранів до потреб національного ринку праці та подолання бар'єрів при працевлаштуванні ґрунтовно розглядає Н. Науменко, наголошуючи на важливості перекваліфікації та збереження кваліфікованої робочої сили для майбутньої відбудови. Також варто відзначити розробки Р. Власенка та Ю. Каплан презентували аналітичні доповіді щодо вдосконалення ветеранської політики через цифровізацію та інклюзивні практики.

Окремий напрям досліджень цифровізації реінтеграційних процесів, що детально висвітлено у працях О. Світличного. Дослідник доводить, що використання електронних платформ та інструментів дистанційного навчання суттєво підвищує рівень професійної адаптації та психологічної стійкості ветеранів у межах сучасних публічних сервісів. Вивчення цих напрацювань є критично важливим для нашого дослідження, оскільки вони дозволяють сформулювати цілісне бачення сервісної моделі управління, яка забезпечить ефективну інтеграцію ветеранської спільноти у процеси майбутнього відновлення країни.

Метою статті є наукове обґрунтування та розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення інструментарію державної політики у сфері забезпечення прав ветеранів на соціальну та професійну адаптацію.

Виклад основного матеріалу. Теоретичний аналіз механізмів публічного управління у сфері ветеранської політики потребує чіткого визначення концептуальної рамки, у межах якої здійснюється перехід від екстрених заходів підтримки до системного стратегічного адміністрування. Держава має відійти від моделі пасивного соціального утримання захисників, впроваджуючи натомість комплексні сервісні стандарти активної соціалізації та професійної реабілітації. Це передбачає трансформацію нормативної бази таким чином, щоб вона стимулювала органи місцевого самоврядування до створення індивідуальних траєкторій повернення ветеранів у цивільний сектор.

Саме на рівні територіальних громад, де відбувається первинний контакт громадянина із владою, формується фундамент національної стійкості та забезпечується визнання ветерана як ключового суб'єкта майбутнього оновлення держави. Професійна адаптація ветеранів виступає ключовим чинником збереження трудового потенціалу держави, що є критично важливим для майбутніх етапів масштабної відбудови країни. Державні органи мають забезпечити ветеранам безперешкодний доступ до програм перекваліфікації та вищої освіти, враховуючи специфіку їхнього бойового досвіду як цінного управлінського ресурсу.

Публічне управління у цій сфері повинно базуватися на партнерстві із приватним бізнесом, надаючи підприємцям стимули для працевлаштування ветеранів та створення спеціальних умов для їхньої професійної інклюзії. Важливим елементом реалізації прав ветеранів є розбудова мережі ветеранських хабів, що функціонують як інтегровані центри надання публічних послуг. Такі установи дозволяють уникнути розпорошеності функцій між різними відомствами та забезпечують принцип єдиного вікна для отримання юридичної, психологічної та адміністративної підтримки.

Координація діяльності таких центрів потребує високого рівня цифровізації, що дозволяє автоматизувати більшість рутинних процедур та вивільнити ресурси фахівців для безпосередньої роботи з людьми. Адміністрування процесів соціальної інтеграції захисників має супроводжуватися постійним моніторингом задоволеності ветеранів якістю отриманих послуг. Це дозволяє вчасно виявляти системні прорахунки у державній політиці та коригувати управлінські рішення відповідно до реальних потреб суспільства [3]. Лише через прозору систему зворотного зв'язку можна забезпечити реальну, а не декларативну реалізацію прав людини, створюючи міцний фундамент для соціальної згуртованості у поствоєнний період.

Організаційно правові інструменти забезпечення прав ветеранів повинні базуватися на принципі багаторівневого врядування, що об'єднує зусилля центральних органів виконавчої влади та місцевого самоврядування. Сучасне публічне адміністрування передбачає делегування значної частини повноважень щодо соціальної адаптації саме на рівень територіальних громад, де існує можливість найбільш точного обліку потреб кожної конкретної особи. Державна стратегія має забезпечувати органи місцевої влади необхідними фінансовими та методичними ресурсами, створюючи умови для реалізації регіональних програм підтримки, які доповнюють загальнонаціональні гарантії.

Важливим напрямом модернізації державної політики є впровадження інституту ветеранського менторства або кейс управління, що дозволяє забезпечити індивідуальний супровід захисника у цивільному житті. Публічне управління має стимулювати підготовку фахівців, які володіють навичками кризової комунікації та розуміють особливості правового статусу ветеранів. Це дозволяє нівелювати бюрократичні перепони та забезпечити реалізацію права ветерана на професійну орієнтацію та працевлаштування без додаткових когнітивних навантажень.

Процес професійної адаптації потребує залучення академічної спільноти та закладів вищої освіти до розробки короткострокових інтенсивних курсів перепідготовки. Державне замовлення на освітні послуги для ветеранів має орієнтуватися на професії, що матимуть найбільший попит під час майбутньої відбудови промисловості та інфраструктури. Це дозволяє синхронізувати особисті права ветерана на освіту із загальнодержавними інтересами щодо формування кваліфікованого кадрового резерву для оновлення економіки.

Економічні інструменти державної політики повинні містити систему податкових преференцій для підприємств, які активно залучають ветеранів до своєї діяльності або створюють умови для ветеранського підприємництва. Управління у цьому аспекті виступає як регулятор, що створює сприятливий інвестиційний клімат для бізнес-проектів, започаткованих колишніми військовослужбовцями. Це не лише сприяє економічній самостійності ветеранів, а й формує новий клас відповідальних власників, які стануть опорою для демократичного розвитку суспільства.

Ефективна реалізація прав захисників сьогодні неможлива без глибокої цифровізації сервісів, яка виступає головним інструментом усунення суб'єктивізму та корупційних ризиків. Завдяки розширенню функціоналу порталу Дія та розвитку екосистеми «e-Ветеран», ветерани отримують оперативний доступ до електронних посвідчень, даних про медичну допомогу та освітні програми у форматі «єдине-вікно». Пріоритетом державної політики має стати повна автоматизація призначення пільг через обмін даними між реєстрами, що не лише знімає бюрократичний тягар з особи, а й фундаментально зміцнює довіру до державних інституцій [1].

Системна імплементація міжнародних стандартів соціального захисту відкриває нові можливості для модернізації вітчизняної практики. Аналіз досвіду країн, що долали наслідки масштабних конфліктів, вказує на ефективність створення автономних агенцій, здатних координувати міжсекторальну взаємодію поза межами класичних міністерств. Для України такий підхід стане дієвим важелем для залучення цільових іноземних інвестицій у програми професійної реінтеграції, що є критично важливим для кадрового забезпечення майбутнього відновлення держави.

Питання професійної самореалізації ветеранів у цивільному секторі потребує принципово нових підходів до організації робочого простору. Ключову роль тут має відіграти розробка методичних стандартів для кадрових служб, які б інтегрували психологічний супровід безпосередньо у робочий процес [2]. Стимулювання бізнесу через спеціальні гранти та програми корпоративної соціальної відповідальності дозволить створити справжнє інклюзивне середовище. Це забезпечує синергію інтересів приватного сектору та держави у досягненні соціальної стабільності.

Фундаментом демократичного поступу є залучення ветеранської спільноти до процесів прийняття стратегічних управлінських рішень. Участь представників ветеранських організацій у роботі дорадчих органів при плануванні територіального розвитку гарантує, що безпекові та інфраструктурні проекти будуть розроблені з урахуванням унікального бойового досвіду. Такий підхід робить управлінські кроки максимально обґрунтованими та адаптованими до реальних потреб громад у період масштабної відбудови країни.

Адміністрування таких процесів повинно базуватися на принципах відкритості, де кожен підприємець розуміє вигоду від створення інклюзивного робочого місця. Це дозволяє перетворити соціальний захист на інвестиційну модель, яка самостійно генерує додану вартість та сприяє швидкому відновленню регіональних ринків праці. Замість прямого субсидування держава має створювати умови, де працевлаштування ветерана стає конкурентною перевагою для бізнесу завдяки отриманню преференцій у доступі до державних ресурсів або кредитних ліній.

Важливим кроком є переорієнтація бюджетних витрат на розвиток ветеранського підприємництва через систему грантової підтримки та мікрокредитування. Органи влади мають виступати не лише контролерами, а й консультантами, допомагаючи ветеранам трансформувати бойові навички лідерства у стратегії управління власними компаніями. Державне замовлення на послуги таких підприємств забезпечує їм старт на початкових етапах, створюючи умови для формування нового прошарку економічно активних громадян.

Роль територіальних громад у реалізації прав ветеранів стає визначальною завдяки близькості до реальних потреб кожної родини. Місцеві органи самоврядування мають повноваження створювати унікальні пакети підтримки, які враховують специфіку місцевої інфраструктури та наявність вільних земельних чи майнових ресурсів. Координація зусиль влади із волонтерськими центрами на місцях дозволяє усунути прогалини у наданні сервісів, які часто виникають через дистанцію між центром та конкретним виконавцем.

Забезпечення права на вільне пересування та доступ до публічних установ є базовим проявом поваги держави до гідності захисників, які отримали поранення. Нормативне регулювання у будівництві повинно містити жорсткі санкції за ігнорування потреб інклюзивності, оскільки безбар'єрність є фізичним втіленням рівності прав усіх громадян. Створення простору, комфортного для кожного, є обов'язковим етапом переходу країни до сучасних європейських стандартів співжиття.

Нова етика державної служби вимагає від посадовців переосмислення своєї ролі у комунікації із ветеранською спільнотою. Публічні інституції мають позбутися формалізму, впроваджуючи людиноцентричні алгоритми роботи, де пріоритетом є вирішення проблеми громадянина, а не дотримання застарілих інструкцій [4]. Держава повинна фінансувати освітні програми для службовців, спрямовані на вивчення основ психології та специфіки взаємодії з людьми, які мають бойовий досвід. Це дозволяє створити середовище взаємної довіри, де ветеран відчуває щирі підтримку з боку державних структур.

Інтеграція ветеранів у систему державного управління є ефективним інструментом кадрового оновлення та боротьби із корупцією. Люди, які ризикували життям заради країни, мають загострене почуття справедливості та високу персональну відповідальність, що є критично важливим для реформування публічного сектору. Створення спеціальних кадрових резервів та спрощення процедур вступу на службу для ветеранів дозволить наповнити державний апарат професіоналами нового гарту. Такі фахівці стануть драйверами змін усередині системи, забезпечуючи її стійкість під час реалізації найскладніших проєктів оновлення нації.

Використання інтелектуальних систем аналізу даних дозволяє органам регулювання відстежувати ефективність кожної управлінської ініціативи у режимі реального часу. Замість паперової звітності слід оперувати реальними показниками добробуту ветеранів, що збираються через цифрові платформи зворотного зв'язку. Це дає можливість оперативно коригувати державну політику, спрямовуючи ресурси саме туди, де вони принесуть максимальну користь для захисту прав людини. Прозорий моніторинг стає запобіжником проти неефективного використання бюджетних коштів та забезпечує адресність.

Культурна складова державної політики повинна бути спрямована на закріплення образу ветерана як еліти сучасного українського суспільства. Державні інформаційні кампанії мають підкреслювати не лише жертвовність, а й успішність захисників у цивільній праці, науці та спорті. Формування суспільного запиту на партнерство із ветеранами дозволяє нівелювати загрози соціальної ізоляції та сприяє швидкій адаптації. Успішна реінтеграція кожного окремого захисника стає спільною перемогою громади, зміцнюючи віру громадян у справедливість та майбутнє власної держави.

Цілісність ветеранської політики визначається здатністю інституцій забезпечити стабільність рішень незалежно від політичної кон'юнктури. Стратегічна адаптація має базуватися на законах прямої дії, що гарантують неможливість звуження прав захисників у майбутньому. Ключовим завданням є створення превентивної екосистеми

адміністрування, де кожен етап державної допомоги логічно продовжує попередній, формуючи стійкий суспільний договір [6]. Перехід від сприйняття ветеранів як об'єкта управління до формату активного партнерства є передумовою демократичного розвитку.

Залучення захисників до законотворчості та роботи експертних рад гарантує відповідність нормативних актів реальним запитам суспільства. Ветерани, як носії унікального досвіду кризового менеджменту, здатні стати гарантами ефективності державної системи та драйверами її трансформації в умовах глобальних викликів. Міжнародна технічна допомога має стати важелем для розбудови сучасної інфраструктури підтримки та інклюзивного врядування. Роль держави полягає у модерації іноземних ресурсів для створення центрів компетенцій та впровадження інноваційних методик реабілітації.

Інтеграція найкращих світових практик у вітчизняну модель публічної служби не лише прискорює реінтеграцію захисників, а й наближає систему управління до стандартів європейського простору. Успішна реінтеграція ветеранів є головним індикатором спроможності держави до відновлення та розвитку. Управління має трактувати забезпечення прав захисників на працю та самореалізацію як стратегічну інвестицію в національну безпеку. Лише через синергію правових, фінансових та цифрових інструментів можливо досягти суспільної єдності, де впевненість ветерана у справедливості інституцій стає запорукою внутрішньої міцності країни.

Висновки та перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Формування ефективної державної політики щодо забезпечення прав ветеранів потребує докорінного перегляду концептуальних засад публічного управління. Перехід від застарілої моделі пасивного соціального забезпечення до стратегії активного розвитку людського капіталу є обов'язковою умовою сталого поступу держави. Впровадження комплексних інструментів професійної та соціальної адаптації дозволяє трансформувати бойовий досвід захисників у потужний ресурс для майбутнього оновлення країни. Ефективність ветеранської політики безпосередньо залежить від децентралізації та посилення ролі територіальних громад.

Нині повинна відбуватися координація держави, бізнесу та громадського сектору для створення індивідуальних траєкторій реінтеграції захисників. Розбудова мережі сервісних центрів та цифровізація послуг дозволяють мінімізувати бюрократію й забезпечити адресність. Такий підхід дозволить оптимізувати розподіл ресурсів та стане головним чинником зміцнення довіри до публічних інституцій. Економічна самостійність ветеранів є фундаментом їхньої адаптації, державна підтримка ветеранського бізнесу та стимулювання роботодавців сприяють формуванню активного громадянського класу.

Забезпечення прав ветеранів є не лише питанням соціальної справедливості, а й стратегічним пріоритетом національної безпеки. Формування нової етики державної служби та залучення ветеранської спільноти до прийняття публічних рішень сприяють оздоровленню державного апарату та впровадженню істинно демократичних цінностей. Майбутнє оновлення України безпосередньо залежить від здатності держави перетворити повагу до прав людини на дієвий інструмент суспільної згуртованості через синергію зусиль усіх гілок влади та активну участь самих ветеранів у житті країни.

Список використаних джерел:

1. Балан О., Шепел М., Балан А., Ліпінська О., Бойко І. Використання електронного навчання як технології для посилення соціально-психологічної підтримки українських ветеранів. *Аудит технологій та виробничі резерви*, 2025. № 5(4(85)), С. 74–82. DOI: <https://doi.org/10.15587/2706-5448.2025.341056>
2. Власенко Р., Капкан Ю. Державна політика щодо ветеранів війни: аналітична доповідь. Київ : НІСД, 2025. 118 с. URL: <https://niss.gov.ua/publikatsiyi/analitichni-dopovidi/derzhavna-polityka-shchodo-veteraniv-viyny> (дата звернення: 10.04.2026).
3. Грищенко І. М., Горбата Л. П. Державна політика підтримки ветеранів в умовах активних бойових дій. *Ефективна економіка*. 2024. № 11. С. URL: <https://nauka.com.ua/index.php/dy/article/view/5036>
4. Концепція державної політики щодо ветеранів і ветеранок. Правозахисний центр «Принцип». 2025. С. 331 URL: <https://www.pryncyp.org/wp-content/uploads/2025/12/derzhavna-veteranska-polityka-1.pdf> (дата звернення: 07.04.2026).
5. Світличний О. П. Надання послуг публічною адміністрацією: моделі регулювання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2021. Випуск 63, С. 234–238. URL: <http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/index.php/juris/article/view/1376>
6. Слезанська Г., Горішна Н., Бибик Д., Криницька І. Соціальна підтримка ветеранів/ветеранок російсько-української війни та їх сімей у воєнний та повоєнний час. *Social Work and Education*. 2023. Vol. 10, No. 1. P. 47–62. DOI: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.23.1.5>

References:

1. Balan, O., Shepel, M., Balan, A., Lipinska, O. & Boiko, I. (2025). Vykorystannia elektronnoho navchannia yak tekhnolohii dlia posylennia sotsialno-psykholohichnoi pidtrymky ukrainykykh veteraniv [Use of electronic learning as a technology for strengthening social-psychological support for Ukrainian veterans]. *Audyt tekhnolohii ta vyrobnychi rezervy*, 5(4(85)), 74–82. <https://doi.org/10.15587/2706-5448.2025.341056> [in Ukrainian]

2. Vlasenko, R. & Kaplan, Yu. (2025). *Derzhavna polityka shchodo veteraniv viiny* [State policy regarding war veterans]: analitychna dopovid. Kyiv: NISD, 2025. Available at: <https://niss.gov.ua/publikatsiyi/analychni-dopovidi/derzhavna-polityka-shchodo-veteraniv-viyny> [in Ukrainian]

3. Hryshchenko, I. M. & Horbata, L. P. (2024). Derzhavna polityka pidtrymky veteraniv v umovakh aktyvnykh boiovykh dii [State policy of supporting veterans in conditions of active hostilities]. *Efektivna ekonomika*, 11. Available at: <https://nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/5036> [in Ukrainian]

4. Pravozakhysnyi tsentr «Pryntsyp» (2025). *Kontsepsiia derzhavnoi polityky shchodo veteraniv i veteranok* [Concept of state policy regarding veterans], 331. Available at: <https://www.pryncyp.org/wp-content/uploads/2025/12/derzhavna-veteranska-polityka-1.pdf> [in Ukrainian]

5. Svitlychnyi, O. P. (2021). Nadannia posluh publichnoiu administratsiiei: modeli rehuliuвання [Provision of services by public administration: regulatory models]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Pravo*, 63, 234–238. Available at: <http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/index.php/juris/article/view/1376> [in Ukrainian]

6. Slozanska, H., Horishna, N., Bybyk, D. & Krynytska, I. (2023). Sotsialna pidtrymka veteraniv/veteranok rosiisko-ukrainskoi viiny ta yikh simei u voiennyi ta povoiennyi chas [Social support of veterans of the Russian-Ukrainian war and their families during the war and post-war period]. *Social Work and Education*, 10(1), 47–62. <https://doi.org/10.25128/2520-6230.23.1.5> [in Ukrainian]

Дата першого надходження статті до видання: 12.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 29.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026